

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobce: **H. M.**, narozený dne X
pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní
Lhoty

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2026, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.
2. Dne 10. 2. 2026 převzala žalobce cizinecká policie ČR poté, co mu byl odepřen vstup do Německa. Po zjištění, že žalobce nemá platný doklad totožnosti a povolení k pobytu na území ČR, uložila policie žalobci rozhodnutím ze dne 11. 2. 2026 správní vyhoštění na dobu 3 let a zajistila jej podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v zařízení pro zajištění cizinců (dále „ZZC“). Dne 12. 2. 2026 podal žalobce v ZZC žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný jej následně přezajistil podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, takže je žalobce stále v ZZC.

3. Žalobce je státním příslušníkem Turecké republiky. V pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že již v roce 2022 žádal o mezinárodní ochranu v Rakousku, jeho žádost ale byla v roce 2024 zamítnuta a v roce 2025 byl z Rakouska deportován. Hned tři měsíce po návratu ale z Turecka na konci roku 2025 znovu vycestoval a pomocí převaděčů se chtěl dostat přes Bulharsko do cílového Německa. V ČR požádal o mezinárodní ochranu jen proto, že tu byl zadržen. Za důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu označil skutečnost, že je kurdské národnosti, přičemž Kurdové jsou odpůrci Erdoganovy vlády, jsou perzekvováni za používání svého jazyka, on osobně byl v letech 2018 až 2021 byl asi pětikrát v Turecku zadržen kvůli svému politickému přesvědčení a bylo na něm pácháno fyzické násilí, ačkoli vystudoval vysokou školu, nebylo mu umožněno pracovat ve státní správě kvůli vytetovanému nápisu „partyzáni nikdy nezemřou, jsou nesmrtelní“ na ruce a soukromník jej sice zaměstnal, avšak poté propustil kvůli používání kurdštiny. Od 18 let je členem prokurdské Lidové demokratické strany (dále „HDP“), účastní se pochodů a protestů. V roce 2018 byl zadržen pro účast na vzpomínkovém protestu proti odsouzení A. Ö., a poté znovu vždy kvůli nějakým protestům, a to při policejních kontrolách budovy HDP. Byl vždy max. 3 dny držen, vyslýchán a nucen k přiznání se k událostem, které se nestaly, popř. k udávání dalších osob, přičemž policisté ho i fackovali a kopali do něj. Po zjištění, že je již žalobce evidován v databázích jako „nepřítel“, jej pak policisté napadali i při náhodných kontrolách dokladů na ulicích, a to v autě, do nějž ho odvedli. Hlásit policii popsané chování policistů podle žalobce nemělo žádný význam, navíc mu lékař i přes modřiny a podlitiny vystavil negativní zprávu, neboť s ním byla na vyšetření policie. Dále uvedl, že byl v Turecku na konci roku 2025 odsouzen jako odpůrce režimu k trestu odnětí svobody na 12 let, avšak neví, za jaký přesně trestný čin, podle jakého paragrafu a jakého zákona, neboť jej to ani nezajímalo, neviděl ani rozsudek, o odsouzení se dozvěděl přes advokáta, odvolání nepodal, protože to prý ani nejde, ale vnitřně s odsouzením nesouhlasí.

B) Shrnutí stanovisek účastníků

Žaloba

4. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Napadené rozhodnutí označil jako celek za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť podle něj žalovaný zcela nedostatečně posoudil důvody jeho žádosti o mezinárodní ochranu, jimiž byly obavy z porušení jeho základních práv v souvislosti s jeho kurdskou národností. Žalovaný podle žalobce jím uváděné důvody nepatřičně bagatelizoval, kurdské národnosti žalobce se prakticky nevěnoval, nezohlednil individuální situaci žalobce, řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem, v důsledku čehož nesprávně aplikoval § 12 a § 14a zákona o azylu.
5. Žalovaný podle žalobce dostatečně neposoudil jeho situaci v kontextu postavení kurdské menšiny v Turecku a nezohlednil tvrzení žalobce ve vztahu k existenci odůvodněné obavy z pronásledování. Situace Kurdů v Turecku a zejména individuální situace žalobce je mnohem komplikovanější, než uvádí žalovaný, Kurdi jsou často svévolně označováni za teroristy a je jim přisuzováno protiturecké politické přesvědčení, což žalovaný nepřiměřeně zjednodušuje odkazem na participaci Kurdů ve státní správě a jejich působení v politických stranách. Žalobce lze považovat za politicky a veřejně činného člena kurdské menšiny, a tudíž jsou jeho obavy azylově významné.

6. Závěrem žalobce uvedl, že celá společensko-politická situace v Turecku je znepokojivá a od léta 2017 zde došlo k výraznému zhoršení standardu ochrany lidských práv. V případě návratu do Turecka by žalobci hrozilo, že bude vystaven fyzickému násilí kvůli jeho příslušnosti ke kurdské menšině, takže jsou důvodné i jeho obavy z nelidského či ponižujícího zacházení i obavy o život. Nucené vycestování žalobce do země původu by tak bylo minimálně v rozporu s čl. 3, 5 a 14 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. Žalobce tak naplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, které označil za řádně odůvodněné, skutkový stav za dostatečně zjištěný a shromážděné informace o zemi původu žalobce za adekvátní a aktuální.

C) Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Podle § 32 odst. 9 věty první zákona o azylu při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy; v tomto rozsahu není soud vázán žalobními body. Žalobce ale v soudním řízení netvrdil existenci nových důležitých skutečností, které by nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí, a ani soudu není existence takových nových skutečností známa.
10. Před vypořádáním konkrétních námitek krajský soud předně uvádí, že za žalobní body nepovažuje proklamace obsažené v úvodu kapitoly II. žaloby, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 12 a § 14a zákona o azylu, neboť podle konstantní judikatury NSS nelze za řádný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. považovat pouhé vyličení typových nezákonností či pouhý odkaz na údajně porušená zákonná ustanovení. Řádným žalobním bodem je totiž jen zcela jasně individualizovaný, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popisem konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů, jichž se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, body 33 a 34, a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72).
11. K obecné námitce nedostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, jeho nedostatečné individualizaci a absenci podkladů krajský soud ve stejné úrovni obecnosti pouze konstatuje, že se podle jeho zjištění nejedná o šablonovité, neadresné rozhodnutí, nýbrž jde o rozhodnutí odůvodněné podrobně a pečlivě, obsahující přesvědčivou argumentaci, jíž se žalovaný vypořádal se všemi žalobcem uváděnými důvody žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž žalovaným obstarané informace o zemi původu žalobce odpovídají právě žalobcem tvrzeným skutečnostem.

12. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí krajský soud zjistil, že žalovaný v něm shrnul obsah údajů poskytnutých žalobcem k žádosti o mezinárodní ochranu a pohovoru s žalobcem k této žádosti. Dále žalovaný vymezil žalobcem tvrzené důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany (podle krajského soudu v souladu s jím uváděnými skutečnostmi) jako údajné nezákonné odsouzení jeho osoby a skutečnost, že pro něj není jak pro Kurda život v Turecku lehký. Dále žalovaný uvedl, že podklady rozhodnutí tvořily kromě výpovědi samotného žalobce také informace o zemi původu z května 2025, března 2025, ledna 2024 a července 2023. Následně se žalovaný věnoval jednotlivým formám mezinárodní ochrany, načež uzavřel, že v případě žalobce nejsou splněny podmínky pro udělení azylu ani doplňkové ochrany.
13. Před vypořádáním konkrétnějších žalobních námitek krajský soud na úvod soud připomíná, že primárním zdrojem informací pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel. Správní orgán zjišťuje v řízení zjišťuje skutkový stav v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí právě z žadatelovy žádosti, respektive z dalších jím uváděných tvrzení. Břemeno tvrzení tak v řízení ve věci mezinárodní ochrany stíhá žadatele o mezinárodní ochranu. Je to totiž on, kdo nejlépe ví, z jakých důvodů opustil zemi původu, zda byl pronásledován a proč.
14. Pokud jde o otázku důkazního břemene, je řízení o mezinárodní ochraně specifické tím, že je v něm často nutné rozhodovat za situace důkazní nouze. Často není v možnostech žadatele prokázat svá tvrzení jiným způsobem než vlastní věrohodnou výpovědí.
15. Těmto specifikům tak odpovídá i standard a rozložení důkazního břemene, které je vychýleno ve prospěch žadatele. Prokazovat svá tvrzení je povinen primárně žadatel, nicméně pouze v rozsahu předložení důkazů, které s ohledem na svou situaci předložit může. Současně je správní orgán povinen zajistit si sám k posouzení dané žádosti potřebné důkazy, které lze na základě výpovědi žadatele obstarat. Informace o zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu musí ostatně být mj. v maximální možné míře relevantní ve vztahu k otázkám posuzovaným v daném řízení (srov. rozsudky NSS ze dne 26. 2. 2008, č. j. 2 Azs 100/2007-64, ze dne 30. 9. 2008, 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS, ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 50/2015-46, a ze dne 14. 10. 2024, č. j. 5 Azs 73/2024-59).
16. Při zkoumání možnosti pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu je poté aplikován důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti. To znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoli pouze hypotetická (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 1. 2020, č. j. 5 Azs 105/2018-46, č. 4029/2020 Sb. NSS, ze dne 18. 9. 2024, č. j. 6 Azs 88/2024-46).
17. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že možnost udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) zákona o azylu vyloučil žalovaný s odůvodněním, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo lze dovozovat, že by v Turecku vyvíjel jakoukoli činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován, neboť tvrzení žalobce o jeho členství v HDP ani odsouzení pro údajnou politickou činnost a nesouhlas s tureckým režimem k 12 letům odnětí svobody neuvěřil.
18. Soud proto zkoumal, zda žalovaný správně vyhodnotil tvrzení žalobce jako nevěrohodná.
19. Závěr o nevěrohodnosti tvrzení žalobce o jeho pronásledování z politických důvodů odůvodnil žalovaný těmito skutečnostmi: (1) A. Ö., s nímž měly být spojeny protesty, jichž se měl žalobce účastnit, není představitelem HDP, nýbrž je vůdcem, zakladatelem a bývalým

předsedou organizace PKK (Kurdské strany pracujících), jež je považována v USA od roku 1987 a v EU od roku 2002 za teroristickou organizaci, a sám Ö. byl odsouzen za vlastizradu, členství v teroristickém spolku, krádež, vraždu a bombové útoky, takže žalobcem tvrzené spojení mezi jeho údajným odsouzením a stranou HDP není na místě; (2) nevěrohodnost tvrzení žalobce, že se vůbec nezajímal o podrobnosti svého odsouzení a vycházel jen z toho, co mu řekl advokát; (3) žalobce musel mít sám relevantní povědomí o důvodu jeho údajného porušení zákona, neboť podle svého tvrzení v trestní věci vypovídal; (4) žalobce, ač již poučen o průběhu azylového řízení v Rakousku, nepředložil ke svým tvrzením žádné důkazy, přestože si musel být jejich významu vědom a musel jimi i disponovat (lékařský posudek, o němž hovořil, rozsudek trestního soudu či členský průkaz HDP); (5) žalobce nebyl po deportaci do Turecka rakouskými orgány podroben žádné policejní perzekuci, ačkoli se nedostavil na policejní stanici, jak byl policií po příletu poučen. Žalovaný proto uzavřel, že skutečné důvody žádosti žalobce o mezinárodní ochranu jsou jiné než jím proklamované a tvrzení žalobce o údajné politické příslušnosti, nepohodlnosti a odsouzení jsou jen účelová, tj. sdělená jen s cílem dodat žádosti vážnost. Závěrem této kapitoly pak ještě žalovaný poukázal na nelogičnost tvrzení žalobce, že se chtěl stát po absolvování vysoké školy státním úředníkem, ačkoli proklamuje, že se státním zřízením nesouhlasí, a dále dodal, že i sdělení žalobce, že jeho cílovou zemí bylo Německo a v ČR požádal o mezinárodní ochranu jen proto, že jej tady chytili, svědčí zcela jiným zájmům než palčivě potřebě ochrany, a to účelovosti podané žádosti.

20. Krajský soud hodnotící úvahy žalovaného zcela aprobejuje, neboť v žalovaným identifikovaných skutečnostech rovněž shledává v tvrzeních žalobce podstatné deficity, které narušují celkovou věrohodnost jeho příběhu. Žalobce se prezentoval jako dlouholetý člen HDP, avšak své členství v této straně nebyl schopen doložit členskou legitimací, přestože již z výsledku předchozího azylového řízení v Rakousku mohl znát, že by její předložení mohlo významně věrohodnosti jeho tvrzení prospět, a přestože měl možnost si ji při svém posledním pobytu v Turecku po deportaci z Rakouska vzít s sebou. Dále žalobce popisoval svou politickou činnost zejména jako účast na vzpomínkových protestních akcích k uctění A. Ö., který však není představitelem HDP, k níž se žalobce hlásí, nýbrž teroristické PKK. Zcela neuvěřitelnou shledává soud v souladu s žalovaným také neschopnost žalobce pojmenovat trestné činy, za které měl být odsouzen na 12 let odnětí svobody, blíže identifikovat skutky, jimiž se měl těchto trestných činů dopustit, ačkoli byl v trestním řízení vyslýchán, a předložit rozsudek, jenž (stejně jako členskou kartičku) měl žalobce možnost si nejpozději při poslední návštěvě Turecka opatřit a vzít s sebou. V rozporu s očekávatelným během událostí, a tudíž zcela nevěrohodná, je pak i skutečnost, že žalobce měl být, ač odsouzený k dlouholetému trestu odnětí svobody, k němuž nenastoupil, po návratu do Turecka bez dalšího policií z letiště propuštěn jen s výzvou k dostavení se na policejní stanici, a následně nestíhán ani poté, co se na výzvu na policii nedostavil. Podrobnější rozbor úvah žalovaného krajský soud neprovádí s ohledem na skutečnost, že žalobce v žalobě uvedený závěr žalovaného o nevěrohodnosti nijak nezpochybnil a pouze zopakoval svá, žalovaným přesvědčivě znevěrohodněná tvrzení o členství v HDP, účasti na protirežimních protestech, opakovaném zadržení a fyzickém napadání policií, jakož i odsouzení.
21. Lze tak uzavřít, že žalovaný dospěl hodnocením žalobcovy výpovědi ke správnému závěru, že žalobce nebyl v zemi původu pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, a tudíž mu důvodně neudělil azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu.

22. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce netvrdil ani skutečnosti kvalifikovatelné jako odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů v budoucnu, tj. netvrdil skutečnosti podřaditelné pod některý z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Pokud měly obavy z budoucího pronásledování žalobce v Turecku pramenit z jeho dřívějších politických aktivit a odsouzení, odkázal žalovaný na závěry učiněné ve vztahu k § 12 písm. a) zákona o azylu. Tvzení žalobce o obtížném životě Kurdů, zejména pak nemožnosti užívat vlastní jazyk, konfrontoval žalovaný s informacemi o zemi původu, konkrétně informacemi MZV ČR z 27. 7. 2023, 13. 3. 2025 a 16. 1. 2024, z nichž zjistil, že v Turecku není znemožňováno hovořit na veřejnosti Kurdsy, Kurdové nejsou nuceni mluvit turecky a pro používání svého jazyka nejsou nijak pronásledováni. Setkání žalobce se zaměstnavatelem, který měl výhrady k používání kurdštiny a z tohoto důvodu jej propustil, nelze dle žalovaného přičítat tureckému státu. Obecně k postavení Kurdů v turecké společnosti žalovaný z uvedených informací poukázal jednak na ústavně zakotvenou rovnost občanů a zákaz diskriminace mj. z důvodu jazyka a rasy, a dále z hlediska faktického naplňování tohoto zákazu poukázal na značnou míru asimilace Kurdů a velký podíl smíšených rodin, nemožnost odhalit kurdskou identitu bez dalšího, zapojení osob kurdské národnosti do veřejného života a absenci zjištění o jakýchkoli případech pronásledování či ohrožení základních lidských práv pro kurdskou národnost v Turecku.
23. Krajský soud i tuto argumentaci žalovaného zcela aprobejuje, neboť je v souladu s textem § 12 písm. b) zákona o azylu i ustálenou judikaturou. S ohledem na nevěrohodnost tvrzení žalobce o jeho předchozích politických aktivitách a odsouzení za tyto aktivity nelze považovat za politicky a veřejně činného člena kurdské menšiny. Naopak ve vztahu k posouzení „kurdské otázky“ platí závěry uvedené v usnesení NSS ze dne 14. 12. 2022, č. j. 2 Azs 48/2022-35, jehož se sám žalobce v žalobě dovolává. V odst. 12 uvedeného usnesení NSS uvedl: *„Toliko samotná kurdská národnost u osoby státní příslušnosti Turecké republiky není bez dalšího důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. NSS se již dříve problematikou Kurdů v Turecku zabýval a dospěl k závěru, že obavy z pronásledování jsou namísto zejména u politicky činných osob nebo osob zapojených do neúspěšného státního převratu. Odmítl kasační stížnosti založené na námitce nesprávného posouzení otázky pronásledování kurdské menšiny v Turecku např. v usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018-30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46, ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019-46, ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019-54, ze dne 15. 1. 2020, č. j. 1 Azs 358/2019-42, či ze dne 17. 12. 2020, č. j. 5 Azs 86/2020-34; podrobně se pak touto problematikou zabýval např. v rozsudcích ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011-154, ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015-23, či ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27. (...). Dále NSS taktéž naznal, že „nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“ (srov. usnesení NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46). Nejvyšší správní soud se již vypořádal také s námitkou týkající se vývoje situace v Turecku po roce 2019, když zhodnotil tureckou vojenskou operaci „Pramen míru“ spočívající ve vpádu ozbrojených sil Turecka do severní Sýrie, která je pod kontrolou kurdských milic, že „tento ozbrojený konflikt je lokalizován výhradně na konkrétním území (část hranice se Sýrií), které již žalovaný s krajským soudem dříve hodnotili jako bezpečnostně problematické; nelze však bez dalšího říci, že se jedná o vnitřní ozbrojený konflikt či válečný stav na celém území Turecka“ (srov. usnesení NSS ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 359/2019-50, či ze dne 17. 9. 2020, č. j. 6 Azs 203/2020-28). V usnesení ze dne 25. 8. 2020, č. j. 3 Azs 350/2019-78, NSS shrnul, že „obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině*

nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona“.

24. V žalobě žalobce žádné konkrétní události kvalifikovatelné jako pronásledování pro jeho národnost neuvedl a omezil se jen na obecný popis společensko-politické situace v Turecku a obecnou kritiku podkladů, které žalovaný o situaci v Turecku obstaral.
25. Žalovaný ale podle krajského soudu ve zjišťování stavu o zemi původu nepochybil. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Podle § 23c písm. c) zákona o azylu podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.
26. Žalovaný podle krajského soudu postupoval v souladu s citovanými ustanoveními, neboť možné zákonné důvody pro udělení azylu posuzoval optikou skutečností uváděných žalobcem v pohovoru, přičemž obstaral informace o zemi původu, které o „kurdské otázce“ pojednávají v rozsahu dostatečném pro vyhodnocení žalobcových tvrzení. Podle ustálené judikatury je správní orgán povinen opatřit informace o zemi původu, které musí být v maximální možné míře relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71, nebo ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Tyto informace musejí být zaměřeny specificky na azylový příběh žadatele a z něj vyplývající skutkové otázky (viz rozsudky NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017-36, ze dne 30. 11. 2021, č. j. 3 Azs 241/2020-40, ze dne 18. 9. 2020, č. j. 5 Azs 361/2019-33, či ze dne 3. 11. 2011, č. j. 2 Azs 28/2011-82).
27. Zprávy opatřené žalovaným s ohledem na azylový příběh žalobce vyhovují požadavkům uvedené judikatury, neboť jsou aktuální a svědčí o celkem klidné a stabilní politické a bezpečnostní situaci v Turecku a z žádné z nich nevyplývá informace zakládající důvod obávat se, že by mohl žalobce v Turecku čelit jakémukoli azylově relevantnímu jednání ze strany veřejné moci nebo by mu tam mělo hrozit azylově relevantní nebezpečí. Žalovaný nebyl podle krajského soudu povinen opatřovat další specifické informace týkající se kurdské etnické menšiny, neboť žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádnou věrohodnou událost, kdy by v Turecku čelili potížím s orgány veřejné moci z důvodu své příslušnosti ke kurdskému etniku, jež by byly s to naplnit pojem pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, a nebyla zde žádná tvrzení žalobce, která by měl žalovaný pomocí podrobnějších zpráv o zemi původu prověřovat či vyvracet. Hrozba pronásledování žalobce v Turecku z azylově relevantního důvodu není reálná. Žalovaný vyšel při zjišťování situace v zemi původu z podkladů, které recentní judikatura považuje s ohledem na vylíčený azylový příběh za relevantní a dostatečné, a učinil z nich správné závěry, jež lze shrnout tak, že ačkoli postavení Kurdů v Turecku není optimální, neznamená to, že samotnou příslušností k této menšině by byla naplněna intenzita pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu (viz usnesení NSS ze dne 20. 6. 2024, č. j. 1 Azs 53/2024-31, bod 7 a judikatura tam citovaná).
28. Dále podle žalovaného žalobce nesplnil ani podmínky pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 zákona o azylu, tj. azylu za účelem sloučení rodiny, neboť žádnému z jeho rodinných

příslušníků azyl v ČR udělen nebyl. Tento závěr podle krajského soudu zcela odpovídá obsahu spisu.

29. Konečně žalovaný neshledal ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany žalobci ve smyslu § 14a zákona o azylu, neboť mu podle něj v Turecku nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy v podobě trestu smrti (ten v Turecku nehrozí za žádný trestný čin), mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestání, s ohledem na situaci v zemi ani nebezpečí v souvislosti s mezinárodním či vnitřním ozbrojeným konfliktem (ten v Turecku neprobíhá), jeho vycestování neodporuje ani žádným mezinárodním závazkům a ani nikomu z jeho rodiny nebyla doplňková ochrana udělena. I s tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje.
30. V případě doplňkové ochrany se místo testu přiměřené pravděpodobnosti vychází z testu reálného nebezpečí, který je vůči žadateli o mezinárodní ochranu přísnější. Krajský soud však ve shodě s žalovaným nenalez ve výpovědi žalobce vodítka, jež by jej měly dovést k závěru, že by měl být žalobce v případě návratu do vlasti mučen, nebo podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestání ve smyslu zákona o azylu. Důsledky nevěrohodnosti azylového příběhu žalobce, zejména pak jeho tvrzení o politické angažovanosti a odsouzení pro neidentifikovaný trestný čin související s jeho politickým přesvědčením, stejně jako závěry o situaci v zemi původu vyplývající z žalovaným opatřených informací, dopadají i na posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, proto na ně soud odkazuje.
31. Pro úplnost pak soud uvádí, že obsahu spisu odpovídá i závěr žalovaného, že žalobce nesplnil ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, tj. doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny, neboť žádnému z jeho rodinných příslušníků doplňková ochrana v ČR udělena nebyla.

D) Závěr a náklady řízení

32. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 8. června 2026

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně